

Apačka

Už zas kůže břicha napnutá jako na bubnu, na obřím bezedném kotli. Tažená teletina, každodenní ladění, vypínání. Zvuk dovnitř. Chvění. Kulaté údery bez paliček. Jsem odulá ozvučnice drobného bubeníka.

Druhé těhotenství si neužívám. Není síla. Všechnu pohltí starší sourozenec, který umanutě nechodí, nespolupracuje a obecně nemá dobrou náladu. Jako by od chvíle, kdy poprvé otevřel oči, nesl na ramenou veškerou tíhu světa. Šimon ztrápený, Šimon znechucený, Šimon zklamaný. Imunní vůči tradičním chlácholidlům. Vlákáte mě do světa, kde je třeba bolestivě trávit, pohybovat se po vyznačených trasách a pořád se převlíkat, a takhle lacině to na mě zkoušíte? Dudlím, houpáním a kusy barevného plastu. Domlouváním, opičkami a afektovaným hlasem. Ale mně jde o autentickou existenci. Kňourat. Vzpěčovat se. Nespolupracovat. Vztekle křičet z bezmoci uzpůsobit život vlastním představám. Těžko mu to vyčítat. Však se jednou jako my naučí o tom nemluvit, oblíkat to do šatů lichotících postavě, maskovat odpovědnou prací a usínat s třetí dvojkou vína v ruce. Ale jak vedle něj do té doby přežít.

Trvalo to, než jsem pochopila, že s tím vážně nejde nic dělat. Že na tohle dítě neplatí laskavé

vysvětlování, pomalé adaptování, poutavé vyprávění, odvádění pozornosti, odměny, že je mu prostě všechno jedno, leda vás obdaří pohrdavým pohledem: i mě chceš zatáhnout do téhle biedermaierovské hry na dobrý a uspořádaný život? A tak jediné, co zbývá, občas se k němu přidat. Pomocť mu vykřičet zoufalství. Kňourat spolu s ním. Plakat. Ječet, vzpírat se, ostentativně ignorovat. Vztekliť se na všechno kolem. Nevyvíjet protitlak. To bych ho musela rozmáznout o zeď.

A do toho myšlenka na další dítě v těle. Počaté z euforie zvládnutých státnic, s doufáním, že odteď bude víc času a všechno bude konečně snazší, jednou se přece musí uklidnit a dostat rozum. My oba přece musíme. Myšlenka na dítě, které od početí podléhá lisu a otřesům staršího bratra, dítě, na které se zapomíná, kterému není čas zpívat s rukou na břicho, dítě, které se v děloze chvěje únavou těla a polyká matčiny slzy. V širší rodině to přišlo na všechny najednou a rodí se jako o závod. Nikdo nemá kapacitu řešit krom těch batolivých a kašlavých i ty nenarozené. Já nezvládám, jiní to nezastanou. A tak moje břicho, jakkoliv od počátku velrybí, roste v ústraní. Nikdo se neptá, nikdo se nezajímá, nikdo ho neřeší. Chvilí to zkouším taky. Jde to.

A pak náš první společný výlet. Jedu na čtení do Vídně. Sama. Skoro tři dny sama. Hodiny a hodiny v chladném kupé, za oknem ponuro, podzimní mlha v polích. Číst, spát, číst, spát. Zázrak vlomený do posranosti světa. Ráno se-

dět ve vymrzlé kavárně a slanýma očima pozorovat předito škrábanců v kameni stolku. Objímat hrnek. Na ulici růžový kočár, sytě růžový fiakr tažený párem bílých koní. Zastavili před Operou uprostřed provozu a nervózně trhají hlavami. Možná jim jde od nozder pára. Možná ještě není dost zima. Každopádně nejsou tak blízko, aby šlo pozorovat dech. Kdyby měli růžové i klapky na oči, byl by to vkusně dotažený kýč. Takhle je to jen na blití. Káva už studená. Všichni daleko.

Zavřu oči. Dítě se ve mně pohybuje. Cítím ho, už jsem si jistá, cítím ho nejméně týden. Vzpomínka, jak jsme s mužem oslavovali první pohyby prvního dítěte ve vlaku do Brna cestou na vyhlášení povídky roku. Opulentní oběd, večer legrace z lidí na rautu. V hotelu nad ránem kdosi tak neúnavně a hekavě souložil, že nám to skoro zkazilo radost. Už jsme neusnuli, v půl sedmé jsme opustili hotel a zkřehlí se toulali městem. Tisknutí rukou. Ranní Špilberk, jen my a řapání skupinky japonských turistů. Snídaně v kavárně.

Snídaně v kavárně. Dítě se ve mně pohybuje. Cítím ho už nejméně týden. Nikomu jsem to neřekla. Nechci. Všechno tím začne. Kde k tomu vzít sílu. *Nebojte se*, začíná emailová odpověď na další z mých pracovních vytáček. Nezvládám. *Nebojte se*, čtu pořád dokola. Je to jak andělské zvěstování. Jenže kde je jaká hvězda na obloze. Jen růžový fiakr před Operou.

Ať je to holčička, strašně chci holčičku.

A tak neviděná vyrostla v mém těle. Vyrostla

důkladně, má přes čtyři kila. Bezbarvá se svižně prodere na svět, bez bolestínských a fobických průtahů staršího bratra, kterému to trvalo třicet pět hodin. Nevěřicně zírám, kde se vzalo to obrovské kulaťoučké tělo, kouká i porodní asistentka, pak přijde porodník, zastaví se anesteziolog, jiný doktor, další sestry, změť, tváře, oblak publika. Pláč. Rozhrou harmoniku dveří porodního boxu, a když se vrátím do reality, uvidím dav porodního lidu, jak uznale kývá a usmívá se, zatímco přijímám jejich gratulace vstřícným gestem doširoka roztažených nohou, jako bych je jimi chtěla všechny obejmout. Chci. Jsem rozjařená. Rozhodně víc než ten medik, no jistě, jsou tu i medici, co mi před pár hodinami na vyzvání ostýchavě sáhnul na břicho, motýlí dotyk studených bříšek, musela jsem mu chytit ruku a silou ji přitisknout na šmejdící nohu plodu: Nebojte, to dítě má podstatně větší páru než vy!, tak toho teď nejspíš klepne, zírám, už nikdy nenaváže vztah s dívkou, navěky si bude myslet, že to vypadá vždycky takhle.

Symfonie. Svižná a úderná. Poslední akord. Užívám si potlesk. Aplaudují vstojí. Moje tělo je orchestr, od prvních houslí po tympány, pikoly a lesní rohy, chvění kontrabasů, orchestr v polosedu, opocení, určený kusem šíleného skladatale. Orchestr vítězný. Tohle je placenta? Jú, nenoste to pryč, můžu na to šáhnout? Vypadá to jako gigantický plíce, nedávno jsem je vytrhávala z kachny, byla špatně vyvrhnutá.

Před rokem a tři čtvrtě mě vzal ze sálu na oddělení šestinedělí lapiduch. Dlouhé ledové

lůžko. Drncalo to. Zaparkoval mě a zmizel. Nemohla jsem slézt. Pokoj spal, přišla sestra ve věku mojí matky a šeptem mi pomalu vysvětlovala, jak opatrně slézt po břicho dolů, jak se sprchovat v kleče, aby se nezamotala hlava, jak si lehnout na postel bez sednutí. Když jsem konečně ulehla, pohladila mi ruku s kanylou a odcházela. Nemáte hlad? vrátila se. Najednou mi to došlo, dva dny jsem nejedla, mám strašlivej hlad. Přinesla dětskou krabičku vychlazeného mléka a misku piškotů. Rozpouštěla jsem piškoty v puse a v šeru poslouchala rachocení vnějších kovových žaluzií motolských oken. Únava, příliš dojmů, než aby šlo spát. Po bouřce a lijavci klidná noc. Vítr, mlíko, piškoty. Pečují o mě. Zítra ráno se probudím a začne jiný život. Začal.

To bylo tenkrát, dneska mi sestra řekne: tak vstávejte, půjdeme do pokoje. A já trochu s údivem seskočím z postele, oblíknu župan, popadnu tašku a jdu. Táhle jsou sprchy, tady sester-na. To je váš pokoj. Dobrý? Dobrý. Kde mám dítě? Trochu ho vyhříváme pod lampou, za dvě hodiny vám ho přinesou. Vyhříváte? Má čtyři kila, přineste mi ji. Taky umím vyhřívát. A tak ji přinesou. Bezbarvé mramorované tělo, za tu barvu nám, rasisti, sebrali bod z Apgar skóre, se během pár hodin promění v temně rudou Apačku. Zpod mázku vyvlaje hustá černá kštice. Oproti ostatním pomačkaným dětem, kterým z uzlu plen čouhají do boku dvě hmyzí nožičky, vypadá s oblým břichem a kulatýma tvářema jako buddha. S těma známýma tvářema. Na pravé dolíček. S výraznou spodní čelistí, ja-

kou mám i já, po Tobě. S Tvojí bradou, vypouklou bradičkou obkreslenou tenkou čarou. A horní ret, spojka mezi rtem a nosem, co nemá jméno, nebo ho neznám, hedvábná, trochu nafouklá. Tu nemám ani já. Jen babička Noemi a Apačka Dorka. Už v porodnici se Ti podobá. A to ještě netuším, že bude víc a víc. Mimika. Teatrálnost gest. Šibalské pohledy. Najednou je to tam. Všechno, co v těhotenství chybělo, co mě děsilo, že nepřijde, že to potáhnu jen vůlí, z nevyhnutelnosti. Je nádherná. Dokážu cokoliv. Babičko, říkám, a hladím ji po oblých předloktích. My budeme neuvěřitelná dvojka. Strašně si to užijem. Sídliště? Kašlu na pitomý baráky. Ani si jich nevšímneš. Čekají nás veliký věci. Předně ti musím o někom vyprávět.

Punčochy

Tělocvičny, posilovny, fitness centra, jakékoliv organizované halové úsilí jako kompenzace normálního života s přirozenou mírou pohybu, to všechno se mi vždycky eklovalo a dost jsem si zakládala na tom, že to neprovozuju. Ještě nikdy. Vlastně jo, kdysi dávno s Bárrou třikrát hodina pilates, to když jsem se zase jednou snažila změnit život od základu. Teď jsem se ale čtyři měsíce po druhém porodu podívala do zrcadla a musela uznat, že není čas na hrdinství. Okamžitě, dokud trvalo odhodlání, jsem si na internetu předplatila první hodinu v nedalekém sportovním centru. Pak týden nerovnosti a sebebopohrdání, jenže 75 Kč je zkrátka závazek.

Sál plný zrcadel, ve vzduchu směs antiperspirantů, určeného dechu a ranní mlhy deroucí se ventilačkami pod stropem. A pak od prvních vteřin, prvních pohybů, ta endorfinová záplava štěstí. Pitomá hudba hlasitěji, než je možné snést. *Waka-waka* a pětadvacet splavených ženských těl marně imitujících dokonalou instruktoru, která se nikdy nepotí, nic se na ní neklepe a neustále se usmívá. Hodinu ani maličko nemyslet, soustředit se čistě na vlastní přežití. Vydržet, *feel the music*, nepozvracet se. Miluju to. Jestli někdo zjistí, že chodím dvakrát týdně na zumbu, je to moje intelektuální sebevražda.